

jo for den Sags Skyld ogsaa have haft fremme i Aar. Det er det næste Samraad, der nævnes sammesteds under Nr. 3 om, at Publikum ikke uden Nødvendighed bør afspærres fra Adgang til Perronerne indtil kort Tid før Togenes Afgang. Hertil svarede den højtærede Minister for lidt siden, at det jo var vanskeligt at sætte bestemte Regler, man maatte til en vis Grad overlade det til vedkommendes Konduite at ordne det efter de forskellige Forhold, som i de forskellige givne Tilfælde vare til Stede, eftersom der paa den paagældende Station vare faa eller mange rejsende, faa eller mange Tog o. lign. Det skal jeg fuldt ud erkende, anderledes kan det ikke være. Men i Fjor, da det samme Spørgsmaal blev rejst, udtalte den højtærede Minister noget lignende som i Aar, og han føjede da til: „Jeg er imidlertid sikker paa, at det vil være Statsbanedriften magtpaaliggende at vise sig saa human som muligt mod Publikum.“ Jeg er ganske sikker paa, at den højtærede Minister har sagt dette i den Overbevisning, at Statsbanedriften virkelig nu vilde sørge for at komme til fornuftige Regler paa dette Omraade. Jeg er overbevist om, at den ærede Minister ogsaa har henledet Statsbanedriftens Opmærksomhed derpaa. Men den Erfaring, vi have gjort i det forløbne Aar, gaar ud paa, at Forholdet er nu ligesom i Fjor. Man kan komme paa Stationer, hvor der kun er ganske faa rejsende, og hvor der ikke er Tale om, at der skulde kunne opstaa nogen som helst Fare eller Forvirring paa Perronen, og dog maa man ikke komme der før lige før Toget kommer. Selv om det er en hed Sommerdag, skal man være lukket inde i den beklumrede Ventesal. Det er ikke noget stort Spørgsmaal, det indrømmer jeg, men det er dog af den Slags ubegribelige Ting, som gør, at der hos Publikum udvikler sig og har udviklet sig en vis Irritation, en vis Misfornøjelse over for Statsbanernes Ledelse, en Følelse, som jeg ikke tror i Virkeligheden eller i Længden kan være behagelig eller tilfredsstillende for selve denne Statsbanernes Ledelse. Der kunde nævnes en Uendelighed af den Slags Smaaprikker, hvormed Publikum bliver behandlet. Jeg skal nævne et enkelt Tilfælde til, fordi det omhandles her i Betænkningen. Der findes i Betænkningen under Nr. 10, Sp. 133—34 i Tillæg B, en Skrivelse fra Ministeren angaaende Forholdet med Hensyn til den nu indførte Billettering paa Kystbanen og Nordbanen. Det omtales heri, at fra Publikums Side er der i Begyndel-

sen blevet klaget stærkt over, at rejsende med Abonnements- og Frikort skulde forevise disse. Selvfølgelig bør enhver rejsende paa Forlangende af Banens Personale forevise sit Abonnements- eller Frikort, hvis han er saa heldig at have et saadant. Det er klart. Men det er heller ikke det, der klages over. Det, der klages over, er, at Statsbanerne paalægge Kontrolørerne, at de altid, hver Gang en rejsende passerer, skulde forlange, at han skal vise Kortet frem, naar han har et saadant. Selv om den rejsende hele Sommeren kommer 2 Gange om Dagen eller 4 Gange om Dagen til samme Station og passerer den samme Kontrolør eller de samme Kontrolører, der kende den rejsende lige saa godt, som de kende deres egen Bedstemoder, skal han hver Gang vise Kortet frem, og Kontroløren skal hver Gang forlange at se den rejsendes Kort, og hvis Kontroløren skulde forsømme at forlange at se Kortet, og en overordnet observerer det, ja, saa er der til Kontroløren i en god Mening. Det er det, som Ministeren, selvfølgelig efter Generaldirektoratets — tør jeg sige — Anstiftelse, kalder for at handle „uden Personsanseelse“. Da vi nu en Gang ere nødte til at begaa den Synd mod Statsbanerne at komme paa deres Stationer, skulle vi ogsaa straffes ved at behandles uden Personsanseelse, selv om Kontroløren nok saa godt kender os, nok saa godt ved, vi have Kort. Det er ikke noget, Folk synes om, og det er ikke noget, Folk have Grund til at synes om. Nu hedder det ganske vist i Skrivelsen, at Klagerne synes at være i stærk Aftagende. Det gaar jo saaledes, at naar man mener, at Klagerne ikke nytte, nøjes man med at brumme, og naar der er gaaet nogen Tid, holder man ogsaa op med at brumme, og saa mene Statsbaneautoriteterne, at nu er alting i Orden, nu ere Folk glade. Men det er en stor Fejltagelse. Naar man kommer spadserende i øsende Regnvej med en Pakke i den ene Haand og en opslaaet Paraply i den anden, er det ikke noget, der opvækker blide Følelser mod Generaldirektøren, at man skal føre Haanden i Lommen for at tage Kortet op og vise det til Kontroløren, som har set en de 50 Gange i Forvejen passere med Kortet i Haanden, og som selv hellere end gerne vilde lade Naade gaa for Ret, men ikke tør lade Naade gaa for Ret. Jeg tror slet ikke, Generaldirektoratet gør det af nogen ond Vilje. Jeg tror ikke, det er for at prikke Publikum i Skindet, hvilket mange tror. Jeg tror, det er, fordi man i Generaldirektoratet har